

Den Dolda Historien om den Fyrtionde Versen – Nummer Tjugo

Det andra ve – Del sju – Hesekiel

Jeff Pippenger
2026-07-29

Det är en godtagbar biblisk förståelse att identifiera profeten Hesekiel som trettio år gammal i sina inledande verser.

Och det skedde i det trettionde året, i fjärde månaden, på femte dagen i månaden, när jag var bland de bortförda vid floden Kebar, att himlarna öppnades, och jag såg syner från Gud. På femte dagen i månaden, vilket var i femte året av kung Jojakins fångenskap, kom Herrens ord uttryckligen till prästen Hesekiel, Busis son, i kaldéernas land vid floden Kebar; och där var Herrens hand över honom. Hesekiel 1:1–3.

Somliga menar att ”det trettionde året” grundar sig på en bestämd jubelårscykel, som började med kung Josia och avslutades med den första versen i kapitel fyrtio.

I vårt fångenskaps fem och tjugonde år, vid årets början, på månadens tionde dag, i det fjortonde året efter det att staden hade blivit slagen, just på den dagen kom Herrens hand över mig och förde mig dit. Hesekiel 40:1.

Bibliska kronologer daterar den första versen i kapitel fyrtio antingen till den 28 april eller den 22 oktober 573 f.Kr. Alla profeterna identifierar de yttersta dagarna, så höstdatumet den 22 oktober 573 f.Kr. är omegadatumet för en linje som började femtio år tidigare i det som kallas ”Josias stora påsk” den 5 maj 622 f.Kr.

Talet trettio är en symbol för prästerna, som skulle vara trettio år gamla när de började tjänstgöra. Huruvida vers ett till tre i Hesekiel 1 anger att Hesekiel var trettio år gammal, eller helt enkelt fungerar som en symbol för en präst, skulle han likväl också framställas som trettio år gammal. Om de trettio åren i vers 1, såsom andra menar, avser det trettionde året sedan Josias stora påsk år 622 f.Kr., är de profetiska implikationerna fortfarande desamma.

Josia betyder ”grund”, och hans stora påsk inledde en jubelårsperiod som slutade den 22 oktober på Försoningsdagen år 573 f.Kr. ”Jubileumslinjen” från Josia till den 22 oktober överensstämmer med historien från 1840 till 1844. Grunderna år 1840 representerades av kung Josia och även av Josiah Litch. Den 22 oktober representerades av hornet från jubelårstrumpeten som ljud tillsammans med hornet för Försoningsdagen.

Och du skall räkna sju årsveckor åt dig, sju gånger sju år; och tiden för de sju årsveckorna skall för dig vara fyrtionio år. Därefter skall du låta jubelårets basun ljuda på tionde dagen i sjunde månaden; på försoningsdagen skall ni låta basunen ljuda över hela ert land. 3 Moseboken 25:8, 9.

Hesekiel är placerad inom jubellinjen från kung Josia till den 22 oktober, en linje som representerar Uppenbarelseboken 10:s första och andra ängel från 1840 till 1844. Hesekiel representerar milleriterna under den första och andra ängelns budskap och de ett hundra fyrtiofyra tusen under den tredje ängeln. Hesekiel representerar de ett hundra fyrtiofyra tusens prästadöme, men hans främsta profetiska kännetecken är att han är en profet.

Profet, präst och kung

Det finns tre bibliska gestalter som började tjäna vid trettio års ålder. Vid sidan av Hesekiel var det David och Josef. Eftersom de alla började tjäna vid trettio års ålder, är de alla präster. David är en symbol för kungen, Josef är prästen och Hesekiel är profeten i det trefaldiga härlighetens rike, som består av en profet, en präst och en kung.

Hur vi än må tillämpa profeten Hesekiel som en symbol, är han en präst, och när han tillämpas i jubelårslinjen från Josia till den 22 oktober, är Hesekiel en präst som skulle representera en präst i de etthundrafyrtiofyrtusens beseglingstid, sådan den förebildas av historien från 1840 till 1844 och kung Josia till den 22 oktober 573 f.Kr.

Tjugotvå

Bibeln är tydlig med att Hesekiel utövade sin tjänst i tjugotvå år. ”Tjugotvå” är en symbol för de hundrafyrtiofyra tusen, vilka är sinnebilden för gudomlighet förenad med mänsklighet. I den historia som representeras från Josias påskhögtid till fyrtionde kapitlets jubelfirande den 22 oktober, förebildade Josias påskhögtid Josiah Litchs verk år 1838 och 1840. Detta verk bestod i att framlägga tidsprofetiorna om det första och det andra veropet. Det kan nu ses att profetian om det första och det andra veropet är mycket större än pionjärearna insåg.

Hesekiel identifierar sig som en biblisk profet och anger i sina skrifter fler specifika datum än någon annan biblisk författare.

Hesekiel är dagens omega, motsvarande ett år i Bibelns profetia. I Fjärde Moseboken representeras alfaomnämmandet av dag-år-principen vid den första rebellionshandlingen i Kadesh, vilken medförde fyrtio års ökenvandring. Den sista, eller omega-rebellionen, representeras av Hesekiel i kapitel fyra, när Jerusalem förstörs.

Alfa

Efter antalet av de dagar då ni bespejade landet, fyrtio dagar, ett år för varje dag, skall ni bära era missgärningar, fyrtio år, och ni skall få erfara mitt brutna löfte. Jag, Herren, har talat; sannerligen skall jag göra så med hela denna onda menighet, som har samlat sig mot mig: i denna öken skall de förgås, och där skall de dö. 4 Moseboken 14:34, 35.

Omega

Lägg dig också på din vänstra sida och lägg Israels hus missgärning på den; så många dagar som du ligger på den skall du bära deras missgärning. Ty jag har lagt deras missgärnings år på dig, efter antalet dagar, tre hundra nittio dagar; så skall du bära Israels hus missgärning. Och

när du har fullgjort dessa, lägg dig åter på din högra sida, och du skall bära Juda hus missgärning i fyrtio dagar; jag har bestämt en dag för varje år. Därför skall du vända ditt ansikte mot Jerusalems belägring, och din arm skall vara blottad, och du skall profetera mot det. Hesekiel 4:4–7.

Kadesh och Jerusalems förstörelse representerar alfa- och omegaupproret, vilket representerar dag-för-ett-år-principen. ”Dag-för-ett-år-principen” var milleriternas främsta regel och i historien från 1840 till 1844, såsom förebildad i jubileumslinjen från kung Josia fram till den 22 oktober. Hesekiel framlägger fler dateringar än någon annan profet. Inom Hesekiels dateringar identifieras jubileumets linje, vilken direkt knyter Hesekiels vittnesbörd till den första och den andra ängelns historia, och därefter till den tredje ängelns historia.

Tillsammans med ”jubellinjen” ligger Hesekiel på sin sida i trehundra nittio dagar, därefter på sin andra sida i fyrtio dagar. ”Fyrahundratrettio” är en symbol för det gamla och det nya förbundet, ty Abrams förbundslöfte om fyrahundra års fångenskap i Egypten fick sitt andra vittne i trettio år genom aposteln Paulus. Tillsammans förenade Abram, (senare Abraham) från ’det gamla’, och Saul, (senare Paulus) från ’det nya’, sina vittnesbörd för att fastställa fyrahundratrettio år som en symbol för det eviga förbundet. ”Trehundra nittio dagar” ”skall du bära Israels hus’ missgärning.” ”Och” ”du skall bära Juda hus’ missgärning i fyrtio dagar.” Tillsammans motsvarar den högra sidan och den vänstra sidan Abram och Paulus.

Förbundet har alltid varit grundat på lydnad eller olydnad — liv eller död. År-dag-principen i milleriternas historia var en fråga om liv eller död, och denna historia tillkännagavs av den förste ängeln som det eviga evangeliet. ”Evangeliet” är en fråga om liv eller död, och den prövande fråga om liv eller död som utmärkte milleriternas historia var satt inom ramen för principen att en dag motsvarar ett år. Den förutsägelse som gav kraft åt den förste ängelns budskap var den andra veets profetia om tre hundra nittioett år och femton dagar. I de tre hundra nittio dagar som Hesekiel låg på sin vänstra sida finns en illustration av den andra veets tidsprofetia om tre hundra nittioett år och femton dagar. Det krävs profetisk urskillning för att rätt dela profetian, men det är inget mindre än det fortsatta verket av Lejonet av Juda stam, när han bryter sigillen på midnattsropets budskap.

Jag hävdar att Hesekiel måste betraktas som en symbol för de etthundrafyrtiofyra tusen, men främst som en symbol för profetians Andes gåva, vare sig den framställs som en uppenbarelse genom en profet i den yttersta tiden, eller som en uppenbarelse genom förbundsfolket som förstår principen om metodiken rad på rad.

Jag hävdar att Hesekiels ljus över profetian om tre hundra nittioett år och femton dagar överensstämmer med smutsborstmannens kastande av juvelerna i det större skrinet.

Jag hävdar att ljuset från Hesekiel är en väsentlig del av slutstensbudskapet, när templet är fullbordat.

Hesekiel befinner sig vid den tjugoundra oktober i den första versen i kapitel fyrtio, och det är där som synen av det framtida templet ges åt Hesekiel. Det templet är de etthundrafyrtiofyra tusendes tempel, och Hesekiel är en symbol för det talet. Den gruppen kommer att ha genomgått två prov

innan den når det tredje och avgörande lackmusprovet. Hesekiel framställs som mottagande sitt ljus i templet, och därför representerar det ljus han frambringar som symbol det ljus som kommer när Guds folk går in i det Allraheligaste i överensstämmelse med Daniel kapitel tio.

Ljuset från Jesu Kristi uppenbarelse, som öppnas, öppnas strax innan nådatiden avslutas.

Och han sade till mig: Försegla inte orden i profetian i denna bok, ty tiden är nära. Den som är orättfärdig må fortsätta att göra orätt, och den som är oren må fortsätta att vara oren, och den som är rättfärdig må fortsätta att öva rättfärdighet, och den som är helig må fortsätta att vara helig. Uppenbarelsboken 22:10, 11.

”Tiden är nära” alldeles innan nådatiden avslutas i vers elva, och Jesu Kristi uppenbarelse är därför avseglad vid den tiden, ty ”tiden är nära”.

Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart måste ske; och han sände den och tillkännagav den genom sin ängel för sin tjänare Johannes, som vittnade om Guds ord och om Jesu Kristi vittnesbörd och om allt som han såg. Salig är den som läser och de som hör orden i denna profetia och bevarar det som är skrivet i den; ty tiden är nära. Uppenbarelsboken 1:1–3.

Nådatiden upphör för den laodiceiska sjundedagsadventismen vid söndagslagen, och adventismen framställs som Jerusalem i nionde kapitlet av Hesekiel. Där får de som suckar och ropar över de styggelser som begås i landet och i församlingen sigillet. Förseglingen äger rum när Islams östanvindar upprör nationerna, strax innan nådatiden upphör. I åttonde kapitlet av Hesekiel avslutas adventismens fyra generationer, varvid den fjärde generationen symboliseras av de tjugofem ledarna som böjer sig för solen.

Denna syn gavs symboliskt en dag före söndagslagen, eller strax före nådatidens avslutning, såsom den framställs genom sex, sex, sex.

Och det skedde i det sjätte året, i sjätte månaden, på femte dagen i månaden, när jag satt i mitt hus och Juda äldste satt inför mig, att Herren Guds hand föll över mig där. Då såg jag, och se, en gestalt som till utseendet var såsom eld: från det som såg ut som hans höfter och nedåt var det eld, och från hans höfter och uppåt såsom ett sken, såsom färgen av bärnsten. Och han räckte ut något som liknade en hand och grep mig i en lock av mitt huvud; och anden lyfte mig upp mellan jorden och himlen och förde mig i Guds syner till Jerusalem, till ingången av den inre port som vetter mot norr, där avgudabilden som väcker nitälskan hade sin plats. Och se, Israels Guds härlighet var där, enligt den syn som jag hade sett på slätten. Hesekiel 8:1–4.

Synen i det sjätte året, den sjätte månaden och på den femte dagen kom strax före ”666”, en symbol för söndagslagen, när prövotiden avslutas för laodiceisk adventism. Denna syn var ”i enlighet med den syn” som Hesekiel ”såg på slätten”. Den syn han såg på slätten återfinns tidigare, i kapitel tre.

Då reste jag mig och gick ut på slätten; och se, där stod Herrens härlighet, lik den härlighet som jag hade sett vid floden Kebar, och jag föll ner på mitt ansikte. Hesekiel 3:23.

Synen av ”slätten”, vilken var synen i det sjätte året, den sjätte månaden och på den femte dagen, var den syn som Heseziel tidigare hade sett vid floden Kebar.

Och det hände i det trettionde året, i den fjärde månaden, på månadens femte dag, medan jag var bland de fångna vid floden Kebar, att himlarna öppnades, och jag såg syner från Gud.
Heseziel 1:1.

De ”syner från Gud” som Heseziel ”såg” vid floden Kebar var synen på slätten, vilken också var synen i Heseziel kapitel åtta till elva. Dessa syner framställdes i det sammanhanget att Heseziel såg in i helgedomen, vilket är där den ”marah”-spegelblickssyn i kapitel tio fullbordas. Heseziel representerar dem som får del av det profetiska ljus som strålar ut från det Allraheligaste när Jesu Kristi uppenbarelse förs fram strax före nådatidens slut.

När vi identifierar kung Josias jubellinje, som börjar med påsken och slutar den 22 oktober, identifierar vi symbolen för vårhögtiderna och hösthögtiderna så som de framställs i Tredje Moseboken tjugotre. Där framställs vår- och hösthögtiderna med tjugotvå verser vardera, alldeles såsom Hesekiels tjänst varade i tjugotvå år. Att samordna Heseziel med jubellinjens trettionde år gör det möjligt att låta Hesekiels födelse sammanfalla med Josias väckelse. Om han var trettio år gammal i jubelcykelns trettionde år, då skulle Heseziel ha fötts vid tiden för Josias reformation.

Heseziel är en symbol för dem som genom tro träder in i det allra heligaste. När de väl är där ser de hjulen inne i hjulen, vilka representerar det komplexa samspelet i mänskliga relationer. Liksom Johannes i Uppenbarelsesboken kapitel tio representerar Heseziel milleriterna, men mer direkt de etthundrafyrtiofyra tusen. Hans parallella tidsprofetia om trehundra nittioett år och femton dagar åskådliggör den slutliga domen över laodiceisk adventism genom Jerusalems förstörelse, och den innefattar gåtan om trettioåttio och fyrtio.

Det inrymmer symboliken i fyrahundratrettio år.

Det omfattar den fyraåriga period som representeras av 1333 till 1337, 1449 till 1453 och 1840 till 1844.

Vi kommer att inleda våra överväganden över detta högst betydelsefulla ämne i nästa artikel.

”I de syner som gavs åt Jesaja, åt Heseziel och åt Johannes ser vi hur nära himlen är förbunden med de händelser som äger rum på jorden och hur stor Guds omsorg är om dem som är honom trogna.” Testimonies, volym 5, s. 753.

Kristus själv var templets Herre. När Han skulle lämna det, skulle dess härlighet vika bort — den härlighet som en gång var synlig i det allraheligaste över nådastolen, dit översteprästen endast gick in en gång om året, på den stora försoningsdagen, med blodet av det slaktade offret (förebildande den blodutgjutelse av Guds Son som utgöts för världens synder), och stänkte det på altaret. Detta var Shekina, Jehovas synliga boning.

”Det var denna härlighet som uppenbarades för Jesaja, när han säger: ’Det år då kung Ussia dog såg jag också Herren sitta på en tron, hög och upphöjd, och släpet av hans mantel fyllde templet’ [Jesaja 6:1–8 citerat].” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 4, 1139.

”Den syn som gavs åt Jesaja framställer Guds folks tillstånd i de sista dagarna. De har förmånen att genom tron se det verk som pågår i den himmelska helgedomen. ”Och Guds tempel i himlen öppnades, och i hans tempel sågs hans förbunds ark.” När de genom tron blickar in i det allra heligaste och ser Kristi verk i den himmelska helgedomen, inser de att de är ett folk med orena läppar,—ett folk vars läppar ofta har talat fåfänglighet och vars gåvor inte har blivit helgade och använda till Guds ära. De kan med rätta förtvivla när de ställer sin egen svaghet och ovärdighet i kontrast till renheten och ljuvligheten i Kristi härliga karaktär. Men om de, liksom Jesaja, vill ta emot det intryck Herren avser att göra på hjärtat, om de vill ödmjuka sina själar inför Gud, finns det hopp för dem. Löftets båge är över tronen, och det verk som utfördes för Jesaja skall utföras i dem. Gud skall svara på de böner som stiger upp från det förkrossade hjärtat.

”Syftet med detta stora och högtidliga verk av Gud är att samla kärvarna till den himmelska ladan; ty jorden skall uppfyllas av Herrens härlighet. Låt då ingen bli modfälld när de ser den rådande ondskan och hör det språk som kommer från orena läppar. När mörkrets makter ställer upp sig mot Guds folk; när Satan skall samla sina styrkor till den sista stora striden, och hans makt synes vara stor och nästan överväldigande, skall den klara synen av den gudomliga härligheten, tronen hög och upphöjd, välvd av löftets båge, ge tröst, visshet och frid.” Review and Herald, 22 december 1896.

”Vid floden Kebars stränder såg Heseziel en stormvind tyckas komma från norr, ”ett stort moln, och en eld som slog in i sig själv, och ett sken omgav det, och ur dess mitt något som liknade glänsande metall.” Ett antal hjul, som skar in i varandra, sattes i rörelse av fyra levande väsen. Högt ovanför allt detta ”syntes något som liknade en tron, till utseendet som en safirsten; och ovanpå det som liknade tronen syntes något som till utseendet liknade en människa där ovanpå.” ”Och i keruberna syntes gestalten av en människohand under deras vingar.” Heseziel 1:4, 26; 10:8. Hjulen var så invecklade i sin anordning att de vid första anblicken tycktes vara i oordning; men de rörde sig i fullkomlig harmoni. Himmelska väsen, burna och ledna av handen under kerubernas vingar, drev dessa hjul; ovanför dem, på safirtronen, var den Evige; och runt omkring tronen en regnbåge, sinnebilden för gudomlig barmhärtighet.

”Såsom de hjulliknande invecklade anordningarna stod under ledning av handen under kerubernas vingar, så står det komplicerade spelet i de mänskliga skeendena under gudomlig kontroll. Mitt i nationernas strid och larm vägleder han som sitter ovan keruberna alltjämt jordens angelägenheter.

”Historien om de nationer som, den ena efter den andra, har intagit sin tilldelade tid och plats och omedvetet vittnat om den sanning vars innebörd de själva inte förstod, talar till oss. Åt varje nation och åt varje individ i vår tid har Gud anvisat en plats i sin stora plan. I dag mäts människor och nationer med lodet i hans hand, han som inte begår något misstag. Alla avgör genom sitt eget val sitt öde, och Gud styr över allt för att hans avsikter skall fullbordas.

”Den historia som den store JAG ÄR har utstakat i sitt ord, där länk fogas till länk i den profetiska kedjan, från evigheten i det förflutna till evigheten i framtiden, säger oss var vi i dag befinner oss i tidsåldrarnas följd och vad som kan väntas i den kommande tiden. Allt det som

profetian har förutsagt skulle ske, fram till den nuvarande tiden, har avtecknats på historiens sidor, och vi kan vara förvissade om att allt det som ännu återstår skall uppfyllas i sin ordning.” Education, 178.